

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ เริ่มต้นมาจากแรงบันดาลใจในส่วนเลี้ยวหนึ่งของชีวิตที่ผ่านมาของผู้วิจัย คือ การเป็นผู้หญิงร้องเพลงกลางคืน และหากจะต้องกล่าวคำว่าขอบคุณ บุคคลท่านแรกที่ผู้วิจัยระลึกถึงเสมอ คืออาจารย์ที่ปรึกษา วิทยานิพนธ์ ท่านนี้ รองศาสตราจารย์ ดร.สมสุข หินวิมาน ที่กรุณาเป็นผู้ผลักดันให้ผู้วิจัยสามารถมาถึงการเขียนกิตติกรรมประกาศในหน้านี้ได้ “หนูขอขอบพระคุณอาจารย์เป็นอย่างยิ่งค่ะ ที่ทั้งช่วยผลักดันช่วยดันเมตตาเด็กคนนี้ (ที่ปัญหาเยอะจริง ๆ) และต้องอ่านงานของหนูครั้งแล้วครั้งเล่า ซึ่งมักจะเป็นงานในวินาทีสุดท้ายเสมอ ๆ และคำพูดที่ติดปากของอาจารย์ที่ถามหนูบ่อย ๆ ว่า “คุณทำได้มั๊ย?” วันนี้หนูตอบได้อย่างเต็มปากเต็มคำแล้วค่ะ อาจารย์ว่า “หนูทำได้ค่ะ” บรรทัดนี้จึงไม่มีคำกล่าวใด ๆ ที่มีความหมายมากกว่าคำว่า “ขอขอบพระคุณ “ครู” ท่านนี้เป็นอย่างสูง”

นอกจากนี้ยังมีท่านอาจารย์ที่ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณมา ณ ที่นี้คือ
รองศาสตราจารย์ จำเริญลักษณ์ ธนะวงน้อย ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ภัทวลี นิติเกษตรสุนทร และ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นลินี ตันธุนิธย์ ประธานและกรรมการวิทยานิพนธ์ทุกท่าน ที่ช่วยชี้แนะ
แนวทาง ให้ข้อคิดเห็นต่าง ๆ เพื่อนำมาปรับปรุงและพัฒนางานวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ให้มีความ
สมบูรณ์และมีคุณค่าเพิ่มมากขึ้น

ในระหว่างการทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยต้องพบเจอกับฤดูกาลต่าง ๆ มากมายที่เปลี่ยนแปลงตลอดเวลา แต่สิ่งหนึ่งที่ทำให้ผู้วิจัยยังคงยืนอยู่ได้ท่ามกลางความเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ คือ ความรักที่ผู้วิจัยได้รับจากครอบครัว แม่และพี่ชายที่น่ารัก ซึ่งพร้อมจะเข้าใจทุกสิ่งทุกอย่างที่ผู้วิจัยคิดและเป็นอยู่ “ฮู้ดีใจที่ได้เกิดมาเป็นลูกของแม่และเป็นน้องสาวของพี่เอ็กซ์...ขอบคุณที่รักกัน”

และจะขาดเสียไม่ได้เลยคือ เพื่อนแท้ของผู้วิจัย ที่ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับอู๋ก็ยังมีพวกเธออยู่ข้าง ๆ เสมอ คือ แก๊งค์ 4สาว อู๋ อร ไอ้ต มด และแก๊งค์ MA หลิว นิ พี่เดือน เมย์ พี่นิวส์ ที่ผ่านความเหนื่อยยากมาพร้อม ๆ กัน “คนเราเห็นกันก็ตอนลำบากนี่แหละ” ขอบคุณเพื่อน ๆ อีกหลาย ๆ คนที่ไม่ได้เอ่ยชื่อ เพราะเยอะจริง ๆ เพื่อน ๆ จันทระเกษม เพื่อน ๆ MA 24 ขอบคุณทุก ๆ กำลังใจที่ให้มา สุดท้ายขอคนสื่อใหม่อย่าง MSN และ Hi5 ที่ทำให้การสื่อสารเป็นเรื่องที่สนุกสำหรับชีวิต

อุมารณ์ หนูเขียว

มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

พ.ศ. 2552